

ÚJ RÁKLELET A HAZAI TRIÁSZBÓL

ORAVECZ JÁNOS*

(XLV. táblával)

Összefoglalás: A Duna-balparti triászrögök fehér mészkövéből gyűjtött, jellegzetes sekélytengeri ősmaradvány-együttesből egy *Macrura* maradvány került elő. A kísérőfauna szerint felsőkarninak minősített mészkő rákmaradványa a *Paraclytiopsis hungaricus* nov. gen. nov. sp., a triászból ismert *Clytiopsis* és a jurában fellelő *Eryma* nemzetségek közt helyezkedik el, mint összekötő alak az *Erymaidae* család fejlődési vonalában.

A Duna-balparti triászrögök területén a Nézsa határába eső Harang-hegy dachsteini mészkövéből a múlt évben gazdag ősmaradványtársaságot gyűjtöttünk. A mészkőben egy hosszúfarkú rák maradványát találtuk, Alga, Korall, Bachiopoda, Kagyló, csigamaradványok és Echinodermata töredékek társaságában.

Magyarországi triászüledékeinkből elsőnek L^or^en^th^ey I. — B^eu^rl^en K. ismertették egy *Brachyura* rák bizonyítalanul meghatározott ollótöredékét [5]. A Nézsa-ról gyűjtött rák hazánkban első képviselője a *Macrura* triász időszakj csoportjának. A lelet paleontológiai ritkaságát jellemzi, hogy a triászkepződményekből mindössze 25 fajt ismerünk. Ezek legtöbbje a germán beltengeri triászból került elő, az alpi kifejlődés területéről csak 5 fajt írtak le.

A rákmaradványt kísérő fauna szerint a Harang-hegy mészkőösszlete a karni emelet felső részébe tartozik, és csak a mészkő óriásoidokat tartalmazó magasabb szintjei képviselik a nóri emeletet. Karni korát a gyűjtött *Mysidiodoptera inaequicostata* S^to^pp. a Délalalpok raiblri rétegéből ismert kagyló, az *Amphyclina ammonica* Bⁱt^tn., *A. squamosa* Bⁱt^tn., *A. scitula* Bⁱt^tn. brachiopodák jelzik, melyek az alpi kifejlődés területén a felsőkarni *carditis* márgában, opponitzi mészkőben általánosan elterjedtek. Magyarországon a Balatonfelvidékről, a veszprémi mészkőben általánosan elterjedtek. Magyarországon a Balatonfelvidékről, a veszprémi márga *Cornucardia hornigi* tartalmú szintjéből, valamint a sándorhegyi mészkőből ismertette Bⁱt^tn^er.

A permotriászban fellelő Decapodák triász időszakra eső korai fejlődési szakaszának megismeréséhez és a fiatalabb alakokkal való kapcsolatához szolgáltatt újabb adatokat a nézsai rákmaradvány, mely hiányos volta ellenére is besorolható a Decapodák rendszerébe és a mezozoikumban élő *Erymaidae* család fejlődési vonalában az ismert triász és júra alakok közt foglal helyet.

TRICHELIDA alrend

Divisio: *Procherpochelida* Beurlen et Glaessner 1931

Fam.: *Erymaidae* Van Straelen 1924

Subfam.: *Clytiopsinae* Beurlen 1928

Gen.: *Paraclytiopsis* nov. gen.

Genotyp.: *Paraclytiopsis hungaricus* nov. sp.

Derivatio nominis: *Clytiopsis*hez hasonló.

Leírás: Ovális keresztmetszetű, lapított oldalú carapax, síma háti résszel. A három harántbarázda közül a két hátsó párhuzamos, közel egyenes lefutású, és az elsővel

* Bemutatva a Magyar Mezozoós Bizottság és a Magyar Földtani Társulat előadóiülésén. 1962. április 25.

szöget zár be. Legmélyebb a cervicális barázda, felső harmadában kissé hátrafelé hajlik. A postcervicális barázda a leggyengébb kifejlődésű, a cervicális és branchiocardicális barázda közti távolság negyedében braanchiocardicálishoz közelebb helyezkedik el. A két hátsó barázda, mielőtt a hát középvonaláig érne, elsekélyesedik. A branchiocardicális barázda a hepaticális barázda végéhez fut le, a postcervicális röviddel előtte megszűnik. A carapax legnagyobb szélessége a csónakalakú mező mögötti vonalban van, eléri a test hosszának kétharmadát, a rostrumot nem számítva. A csónakalakú mező nagy, a cervicális barázda elé nyúlik. A héj vékony, mély tűszúrászerű mélyedésekkel borított.

Rostrum, szem, potroh és vétagok hiányoznak.

Paraclytiopsis hungaricus nov. sp.

Derivatio nominis: Magyarországi lelőhelye után

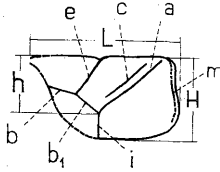
Holotypus: Magyar Állami Földtani Intézet típusgyűjteményében T. 2040

Locus typicus: Harang-hegy, Nézsa, Nógrád megye.

Stratum typicum: felsőkarni fehér mészkő.

A nyag: A fehér tömött mészkőből csupán egy carapax töredéket sikerült kiszabadítani, sem a vétagokat sem a potrohszelvényeket nem találtuk a fejtor páncéljának folytatásában. Valószínűleg a betemetődés előtt a hullámverés széttörölte és elmosta az összetartozó részeket.

Leírás: Viszonylag rövid, oldalnézetben magas carapax. Hátoldala majdnem egyenes. Legnagyobb magassága a hasi barázda mentén, a carapax hosszának felénél van. A háti oldal élesen boltozódik, de síma él nélküli. Rostruma valószínűleg rövid. A carapax hátsó része nem fosszilizálódott felismerhetően, de a hátsó szegéllyel párhuzamos, sekély marginális barázda nyoma a bal oldal közepén megfigyelhető.

J. ábra. *Paraclytiopsis hungaricus* nov. gen. nov. sp. carapaxa. Magyarázat: L = hosszúság, H = legnagyobb magasság, h = részmagasság a branchiocardiac, hepaticális és hasi barázdák találkozási pontjától, e = cervicális-, c = postcervicális-, a = branchiocardiacális, b = antennális-, b₁ = hepaticális, i = hasi- és m = marginális barázdák

Abb. 1. Carapax des *Paraclytiopsis hungaricus* nov. gen. nov. sp. Erklärung: L = Länge, H = grösste Höhe, h = Teilhöhe, gemessen vom Treffpunkt der branchiocardiacalen, hepaticalen und der Bauch-Furchen, e = cervicale-, c = postcervicale, a = branchiocardiacale, b = antennale, b₁ = hepaticale, i = Bauch- und m = marginale Furchen

A cervicális barázda igen mély, a carapax legföltűnőbb része. Kb. 45°-os szög alatt hajlik előre, gyengén meghajolva. A postcervicális barázda igen gyengén fejlett, alsó része hiányzik és nem nyúlik fel a hát középvonaláig. A cervicális barázdánál kisebb, 40°-os szögben fut a branchiocardiacális barázdához közel, vele párhuzamosan. A branchiocardiacális barázda keskenyebb és sekélyebb a cervicálisnál és a postcervicálishoz hasonlóan, a két oldal barázdája a hátoldalon nem találkozik. Közel egyenes lefutású, az alsó része kissé előre domborodik, mielőtt a hepaticális barázda hátsó végébe torkollik.

A hepaticális barázda kb. 90°-os szöveget zár be a cervicális barázdával, az antennális barázda is ezt az irányt tartja. A csónakalakú mező a carapax bal oldaláról hiányzik és a jobb oldalon is rosszul maradt meg. A határoló barázdák mélyülő árkából felső és hátsó határa biztosan kimutatható. E szerint hátul a hasi, alsó barázda függőlegesen vonala határolja, széles, a cervicális barázda elé nyúlik.

A barázdák területét kivéve, a vékony héjat apró, finom tűszúrászerű mélyedések díszítik. Ez legszembetűnőbb a branchiocardicális barázda mögötti régión.

Méretetek: A carapax hossza a rostrum alapjától a hátsó peremig 23 mm. Legnagyobb magassága 16 mm. A cervicális és branchiocardicális barázdák közötti távolság a hát vonalán 9 mm. A carapax részmagassága a branchiocardicális, hepaticális és hasi barázdák találkozási pontjától 8,5 mm.

A vizsgált maradványt a carapax alakja, barázdáinak elhelyezkedése alapján, a végtagok ismeretének hiányában is a *Prochelopchelida* divízióba sorolhatjuk. A három jól megkülönböztethető harántbarázda az *Erymaidae* család jellemzője. Az *Erymaidae* családba tartozó alakok a rostrum mögötti orsó alakú mező hiánya esetén a *Clytiopsinae* alcsaládba vagy jelenléte alapján, mely már fejlettebb formát jelent, az *Erymainae* alcsaládba sorolandók. A nézsai maradványon a rostrum mögötti terület a cervicális barázdáig osztatlan, és így leletünk a *Clytiopsinae* alcsaládba tartozik. A legidősebbnek tartott felsőpermi *Protoclytiopsis antiqua* Birstein lapított carapaxa hasonló, de párhuzamos barázdái egyforma erősségűek, azonos távolságra helyezkednek el egymástól [9]. A Vogézek voltziás homokkővéből előkerült *Clytiopsis elegans* Bill fajjal is találunk hasonlóságot, amennyiben a postcervicális barázda alsó része redukálódik, de a barázdák párhuzamossága megmarad [3]. Az erősen specializálódott *Pseudopemphyx* Wüst.-nél a posterocervicális és branchiocardicális barázdák közeli lefutása azonosítható, azonban ezek a lapított carapax alsó részén összeforrnak. A *Clytiopsinae* alcsaládba sorolt nemzetségek mindhárom harántbarázdája párhuzamos, összetartó barázdákkal csak az *Erymainae* alcsalád nemzetségeinél találkozunk. A postcervicális barázda redukciója és közeledése a branchiocardicálishoz a középsőliászban megjelenő *Eryma* nemzetségnél is megfigyelhető. A nézsai rákmaradvány rövid carapaxa és erősen fejlett cervicális barázdája az *Erymastacus* genuszhoz teszi hasonlóvá, míg kétoldali lapított carapaxa a kréta időszak *Enopoclytia*-val vethető össze. Mint látjuk, leletünk az orsó alakú mező hiányában biztosan a *Clytiopsinae*-k közé sorolható, az eddig ismert nemzetségektől eltér, összetartó harántbarázdái viszont átmenetet jelentenek az *Erymainae* felé. Beurlen K. a *Clytiopsis*-t az *Eryma* nemzetség közvetlen elődjének tartotta, még ismeretlen átmeneti alakokkal [4]. A nézsai lelet a *Clytiopsinae* alcsalád legfiatalabb alakja, az *Erymainae* alcsalád felé mutató jellegei az *Erymaidae* család fejlődési vonalában egy közbeiktatott állomást jelentenek a triászban ismert *Clytiopsinae* és a júraban megjelenő *Erymainae* nemzetségei között. Beurlen K. fejlődési vonalát kiegészítve a következő törzsejlődési sor adódik: *Protoclytiopsis* – *Clytiopsis* – *Paraclytiopsis* – *Eryma*, melyet a júraban változatos és elterjedt formák követnek. A fejlődési sor, eddigi ismereteink szerint a család utolsó képviselőjével, a kréta időszak végén az *Enopoclytia* nemzetséggel zárul.

A nézsai rákmaradvánnyal együtt található alga, korallmaradványok és bunkós *Cidaris* tuskék alátámasztják a triász rákok életmódjáról szerzett ismereteinket. Lapos, mészszipos tengerfenéken, szublitóralis körülmények között éltek, táplálékukat a sekély vízben tenyésző kagylók, csigák szolgáltatták.

TÁBLAMAGYARÁZAT — TAFELERKLÄRUNG

XLV. tábla — Tafel XLV.

1-7. *Paraclytiopsis hungaricus* nov. gen. nov. sp. carapaxa, Nézsza (Nógrád m.) Harang-hegy, felsőkarni fehér mészkőből. — Carapax des *Paraclytiopsis hungaricus* nov. gen. nov. sp. aus dem oberkarner weissen Kalkstein von Nézsza (Kom. Nógrád), Harang-Berg.

1. A Carapax hátoldala, 2. a carapax baloldali képe a hiányzó csónakalakú mező felől, 3. jobb oldal, 4. a carapax keresztmetszete, 5-6. A carapax kiegészített rajza a bal- és hátoldalról, 1-6. A képek nagytásta 2×-es. 7. A carapax disztízése, 4×-es nagytásta.

1. Hinterteil des Carapax, 2. Linke Seite des Carapax vom fehlenden kahnförmigen Felde aus angesehen
3. Rechte Seite, 4. Querschnitt des Carapax, 5-6. Ergänzte Zeichnung des Carapax von der linken und Rückenseite. 1-6. Vergrößerung der Bilder 2×. 7. Verzierung des Carapax. Vergrößerung 4×

IRODALOM — LITERATUR

1. Oppel, A.: Paläontologische Mitteilungen. I. Jurassische Crustaceen. 1862. — 2. Vadasz E. A Dunabalsparti idősebb rögök őslénytani és földtani viszonyai. Földtani Int. évk. 18. k. 2. f. 1910. — Die paläontologischen und geologischen Verhältnisse der älteren Schollen am linken Donauufer. Mitteilungen aus dem Jahrbuche der Ung. Geol. Reichsanstalt. Budapest, 1911. — 3. Bill, Ph. C.: Über Crustaceen aus dem Voltziensandstein des Elsass. Mitteilungen geol. Landesanst. v. Elsass-Loth. B. 8. 3. 1914. — 4. Beurlen, K.: Die Decapoden des Schwäbischen Jura mit Ausnahme der aus den oberjurassischen Plattenkalken stammenden. Paläontogr. B. 70. 1928. — 5. Lőrenthey L.-Beurlen, K.: Die fossilen Decapoden der Länder der ungarischen Krone. Geol. Hung. ser. Pal. Fasc. 3. 1929. — 6. Glaessner, M. F.: Crustacea Decapoda. Foss. Cat., pars 41, 1929. — 7. Beurlen, K.: Nachträge zur Decapodenfauna des schwäbischen Jura. Neues Jahrb. Min. Geol. Paläont. B. 14. 1930. — 8. Rogér, J.: Sous-classe des Malacostracés. In Piveteau J.: Traité de Paléontologie. Paris, 1953. — 9. Бириштейн, Я. А.: Древнейший представитель отряда десятиногих ракообразных *Protoclytiopsis antiqua* gen. nov. sp., nov. из пермских отложений западной Сибири. Докл. АН СССР, 122, № 3, 1958.

Der erste Macrurenfund *Paraclytiopsis hungaricus* nov. gen. nov. sp. aus dem ungarischen Karn

J. ORAVECZ

Im Laufe der Aufsammlungen im vorigen Jahre lieferte der Dachsteinkalkstein des Harang-Berges im triadischen Schollengebiet am linken Donauufer, in der Umgebung der Ortschaft Nézsza eine reiche Fauna. In ihr wurde auch der Rest einer Macrure gefunden von Algen, Korallen, Brachiopoden, Muscheln, Schnecken und Bruchstücken von Echinodermen begleitet.

Als erste berichteten I. Lőrenthey und K. Beurlen über das Scherenbruchstück einer Brachyure aus den triadischen Sedimenten Ungarns. Es konnte aber nur annähernd bestimmt werden [5]. Der von Nézsza gesammelte Krebs ist somit der erste Vertreter der triadischen Macruren in Ungarn. Wie selten diese Reste sind, wird auch dadurch klar, wenn wir uns überlegen, dass Macruren in der Trias bis jetzt insgesamt durch 25 Arten vertreten sind. Die meisten von ihnen kamen aus der Trias der germanischen Binnensee zum Vorschein, während aus der alpinen Ausbildung bis jetzt insgesamt 5 Arten beschrieben worden sind.

Die Begleitfauna dieses Krebsrestes weist darauf hin, dass der Kalksteinkomplex des Harang-Berges den oberen Teil der karnischen Stufe vertritt und nur die Riesenooiden führenden höheren Horizonte des Kalksteins die norische Stufe vertreten. Das karnische Alter wird durch das Vorhandensein der aus den Raibler Schichten der Südalpen bekannten Muschel *Mysidioptera inaequicostata* Stopp. und der Brachiopoden *Amphyclina ammona* Bittn., *A. squamosa* Bittn. und *A. scitula* Bittn. bewiesen. Die angeführten Brachiopoden sind im Gebiete der alpinen Ausbildung im Karditenmergel des Oberkarns, sowie im Opponitzer Kalkstein allgemein verbreitet, während sie aus Ungarn vom Balatonhochland, aus dem *Cornucardia hornigi*-Horizont des Veszprémer Mergels, ferner aus dem Sándorhegyer Kalkstein von Bittner angeführt worden sind.

Der Macrurenrest von Nézsza liefert uns Angaben zur Erkenntnis des frühen entwicklungsgeschichtlichen Abschnittes der in der Permtrias erscheinenden Decapoden während der Trias, sowie neuere Angaben zur Verbindung mit den jüngeren Formen. Obwohl der Rest nur mangelhaft erhalten geblieben ist, kann er trotzdem in das System der

Decapoden eingereiht werden. Die Form liegt in der entwicklungsgeschichtlichen Linie der mesozoischen Familie *Erymnaidae* zwischen den triadischen und jurassischen Formen.

Unterordnung: *Trichelida*

Divisio: *Procherpochelida* Beurlen et Glaessner 1931

Fam.: *Erymnaidae* Van Straelen 1924

Subfam.: *Clytiopsisinae* Beurlen 1928

Gen.: *Paraclytiopsis* nov. gen.

Genotyp.: *Paraclytiopsis hungaricus* nov. sp.

Derivatio nominis: *Clytiopsis*-ähnlich

Beschreibung: Der Carapax besitzt einen ovalen Querschnitt mit flachen Seiten und einem glatten Rückenteil. Von den drei Querfurchen sind die zwei hinteren miteinander parallel, in ihrem Ablauf beinahe gerade und schliessen mit der ersten einen Winkel ein. Am tiefsten ist die cervicale Furche, die in ihrem oberen Drittel ein wenig nach hinten gebogen ist. Am schwächsten ist die postcervicale Furche entwickelt, sie liegt etwa im Viertel der Entfernung zwischen der cervicalen und der branchiocardicalen Furche, in der Nähe der letzteren. Die beiden hinteren Furchen werden flach, ehe sie die Mittellinie des Rückens erreichen. Die branchiocardicale Furche läuft zu dem Ende der hepaticalen Furche ab, wobei die postcervicale Furche etwas früher aufhört. Die grösste Breite des Carapax befindet sich in der hinter dem kahnförmigen Feld liegenden Linie, sie erreicht ohne das Rostrum, etwa zweidrittel der Körperlänge. Das kahnförmige Feld ist gross und streckt sich vor die cervicale Furche. Die Schale ist dünn, mit tiefen nadelstichförmigen Vertiefungen.

Das Rostrum, die Augen, das Abdomen, sowie die Gliedmassen fehlen.

Paraclytiopsis hungaricus nov. sp.

Derivatio nominis: nach dem Fundort in Ungarn

Holotypus: in der Typussammlung der Ungarischen Geologischen Anstalt, Budapest., T. 2040.

Locus typicus: Harang-Berg, Nézsza, Kom. Nógrád

Stratum typicum: Oberkarnischer weisser Kalkstein

Das Material: Aus dem dichten weissen Kalkstein konnte nur das Bruchstück von einem Carapax prepariert werden. In der Fortsetzung des Carapaxes konnten weder die Füsse, noch die Segmente des Abdomens gefunden werden. Die Brandung hat wahrscheinlich noch vor der Einbettung die einzelnen Teile zerbrochen und auseinander gebracht.

Beschreibung: Der Carapax ist verhältnismässig kurz, in der Seitenansicht hoch. Die Rückenseite ist fast gerade. Der Carapax ist entlang der Bauchfurchen am höchsten, etwa in der Hälfte der Länge vom Carapax. Die Rückenseite ist stark gewölbt, glatt, ohne Kanten. Das Rostrum war wahrscheinlich kurz. Der hintere Teil des Carapax ist in fossillem Zustand nicht erkennbar erhalten geblieben, aber die Spur der seitlichen marginalen Furche kann in der Mitte der linken Seite beobachtet werden.

Die cervicale Furche ist sehr tief und bildet den auffallendsten Teil des Carapax. Nach vorne hin bildet sie einen Winkel von etwa 45 Grad, schwach gebogen. Die postcervicale Furche ist sehr schwach entwickelt, der untere Teil fehlt und erreicht nicht die Mittellinie des Rückens. Sie verläuft in der Nähe der branchiocardicalen Furche, mit dieser parallel und bildet einen etwas kleineren Winkel als die cervicale Furche. Die branchiocardicale Furche ist schmaler und seichter, als die cervicale, und die Furchen an den beiden Seiten laufen an der Rückenseite, ebenso wie auch die postcervicale Furche, nicht zusammen. In ihrem Ablauf ist sie beinahe gerade, der Unterteil wölbt sich jedoch ein wenig nach vorne, ehe sie das untere Ende der hepaticalen Furche erreicht.

Die hepaticale Furche bildet mit der cervicalen einen Winkel von etwa 90 Grad, auch die antennale Furche hält diese Richtung ein. Das kahnförmige Feld fehlt an der linken Seite und ist auch rechts nur mangelhaft erhalten. Seine obere und hintere Grenze kann durch die Vertiefung der angrenzenden Furchen sicher nachgewiesen werden. Demnach wird es hinten durch die vertikale Linie der unteren Bauchseite begrenzt, es ist breit und streckt sich vor die cervicale Furche.

Mit Ausnahme der Furchen, ist die dünne Schale mit kleinen, feinen nadelstichartigen Vertiefungen verziert. Am auffallendsten sind sie in der Region hinter der branchiocardicalen Furche.

M a s s e : Die Länge des Carapax beträgt von der Basis des Rostrums an bis zum Hinterrand 23 mm. Die grösste Höhe erreicht 16 mm. Die Entfernung zwischen der cervicalen und der branchiocardicalen Furche beträgt in der Rückenlinie 9 mm. Die Teilhöhe des Carapax ist vom Treffpunkt der branchiocardicalen, hepaticalen und ventralen Furche an gerechnet 8,5 mm.

Der untersuchte Rest kann auf Grund der Gestalt des Carapax, sowie der Lage der Furchen auch ohne Kenntnis der Gliedmassen in die Division *Procherpochelida* eingereiht werden. Die drei Querfurchen, die deutlich zu unterscheiden sind, sind charakteristische Merkmale der Familie *Erymidae*. Die Formen der Familie *Erymidae* gehören in die Unterfamilie *Clytiopsinae*, wenn sie hinter dem Rostrum kein spindelförmiges Feld besitzen und in die Unterfamilie *Erymainae*, wenn dieses vorhanden ist. Das Vorhandensein des spindelförmigen Feldes bedeutet bereits einen höheren Entwicklungsgrad. Der Carapax hinter dem Rostrum ist an dem Rest von Néza bis zu der cervicalen Furche ungeteilt, so dass der Fund in die Unterfamilie *Clytiopsinae* gehört. *Protoclytiopsis antiqua* Birstein aus dem Oberperm, welche Form als ältester Vertreter betrachtet wird, besitzt einen ähnlichen flachen Carapax, die parallelen Furchen sind aber gleich stark entwickelt und liegen von einander in gleicher Entfernung [9]. Auch mit der Art *Clytiopsis elegans* Bill, die aus dem Voltziensandstein der Vogesen zum Vorschein kam, lässt sich eine Ähnlichkeit feststellen, weil der untere Teil der postcervicalen Furche reduziert ist, der parallele Ablauf der Furchen aber auch weiterhin besteht [3]. Bei der stark spezialisierten Form *Pseudopemphyx* Wüst weist der nahe Ablauf der postcervicalen und der branchiocardicalen Furche auf eine Ähnlichkeit hin, jedoch schmelzen diese Furchen am unteren Teil des Carapax zusammen. Die drei Querfurchen der in die Unterfamilie *Clytiopsinae* eingereihten Gattungen laufen miteinander parallel ab, konvergierende Furchen sind nur bei den Gattungen der Unterfamilie *Erymainae* anzutreffen. Die Reduktion der postcervicalen und ihre Annäherung zu der branchiocardicalen Furche kann auch bei der im Mittelias erscheinenden Gattung *Eryma* beobachtet werden. Der kurze Carapax des Krebsrestes von Néza, sowie seine stark entwickelte cervicale Furche macht unsere Form der Gattung *Erymastacus* ähnlich, während der von beiden Seiten plattgedrückte Carapax an die kretazische Form *Enopoclytia* erinnert. Wie aus dem Obigen zu ersehen ist, gehört unser Rest infolge des Fehlens des spindelförmigen Feldes sicher in die Unterfamilie *Clytiopsinae*. Er unterscheidet sich aber von den bis jetzt bekannten Gattungen und seine konvergierenden Querfurchen bedeuten einen Übergang zu der Unterfamilie *Eryminae*. Von K. Beurlen wurde *Clytiopsis* als eine unmittelbare Ahnenform der Gattung *Eryma* betrachtet mit unbekanntem Übergangsformen [4]. Der Rest von Néza ist die jüngste Form der Untergattung *Clytiopsinae*. Ihre Merkmale, die zu der Unterfamilie *Eryminae* hinweisen, bedeuten in der entwicklungsgeschichtlichen Linie der Familie *Eryminae* ein eingeschaltetes Zwischenstadium zwischen den Gattungen der aus der Trias bekannten *Clytiopsinae* und der im Jura erscheinenden *Erymidae*. Eine Ergänzung der phylogenetischen Linie von K. Beurlen ergibt das folgende Bild: *Protoclytiopsis* - *Clytiopsis* - *Paraclytiopsis* - *Eryma*. Diese Formen werden im Jura von abwechslungsreichen und weitverbreiteten Formen abgelöst. Die entwicklungsgeschichtliche Reihe schliesst nach unseren bisherigen Kenntnissen mit dem letzten Vertreter der Familie, der Gattung *Enopoclytia* am Ende der Kreide.

Die Algen, Korallen und die keilenförmigen Cidarisstacheln, die mit dem Krebsrest von Néza zusammen gefunden worden sind, unterstützen unsere Kenntnisse, die wir über die Lebensweise der triadischen Krebse erworben haben. Alle diese Formen lebten am flachen Untergrund des Meeres, der vom Kalkschlamm bedeckt war, unter sublitoralen Verhältnissen. Als Nahrungsmittel dienten die Muscheln und Schnecken des seichten Meeres.